

13. Рильський М. Спокійна творчості тривога: Вибрані поезії: Видання перероблене / Максим Рильський / Упоряд. Рильський Максим Георгійович. К.: Дніпро, 2015. 512 с.
14. Сірик Л. Прагнення Європи: Творчість київських неокласиків / Людмила Сірик. Lublin : Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, 2013. 380 с.
15. Сказки братьев Гримм / Пер. с нем. Г. Петникова. М.: Гос. Изд. Худ. Лит., 1949. 720 с.
16. Смольницька О. О. Філософсько-методологічні засади літературознавчих досліджень в Київському університеті кінця XIX – початку XX ст.: Монографія / О. О. Смольницька. К., 2013. 208 с.
17. Стріха М. Улюблені переклади : поезії / М. В. Стріха. К.: Український письменник, 2015. 724 с. (Серія «In corpore»).
18. Шапарова Н. С. Краткая энциклопедия славянской мифологии: Около 1000 статей / Шапарова Наталья Сергеевна. М.: ООО «Издательство АСТ»: ООО «Издательство Астрель»: ООО «Русские словари», 2001. 624 с.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

19. Колас Я. Мой дом/Дзі! / Якуб Колас [Електронны рэсурс]. URL: https://be.wikisource.org/wiki/%D0%9C%D0%BE%D0%B9_%D0%B4%D0%BE%D0%BC/%D0%86%D0%B4%D0%B7%D1%96!, на беларус. мове (дата звароту: 14.09.2017).
20. Колас Я. Мой дом/На ростанях / Якуб Колас [Електронны рэсурс]. URL: https://be.wikisource.org/wiki/%D0%9C%D0%BE%D0%B9_%D0%B4%D0%BE%D0%BC/%D0%9D%D0%B0_%D1%80%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%BD%D1%8F%D1%85, на беларус. мове. (дата звароту: 14.09.2017).

Olga Smolnytska. The Belorussian poets of the 20th century in the translations of the Ukrainian neoclassics.

The article traces the continuity of the translation strategies of the Ukrainian neoclassicism in the aspect of the Belarusian poetry in the 20th century. For example, the selected poems by Maxim Bahdanovich and Yakub Kolas are taken. The materials are the originals and the Ukrainian translations by Maksym Pylsky, Mykhaylo Dry-Khmara, Ihor Kachurovsky, Olena O'Lir and the author of this paper. The research uses such methods of analysis as: translation, contextual, comparative, archetypal, mythological. The archetypes and symbols are studied for the method by Carl Gustav Jung. The parallels between the lyrics by Maksym Rylsky and his friend Yakub Kolas are made. But these parallels are only intuitive, and the texts have not direct influence. The connection between the Belarussian Parnassianism and neoclassicism is given up. The accent is made on the Belarussian mythology. For example, the symbol of the snake «tsar» (king) as a serpent is traced in the Slavonic, German, Baltic mythologies. The folkloric influence is lighted up. The other symbols are the cross as religious (Christian) and the way (as initiation). Especially, the symbol of lilies which are growing from the bog are researched in the religious and archetypal aspects. The lily is lighted up as a sword of Madonna. This flower and the sorcerer (wizard) mentioned in the poem about serpent are interpreted as creative elements. The verse forms analyzed in the article are sonnet, roundel and rhymed poetry at whole. The increase of the traditions of neoclassicism in the generation of the end of the 20th – the beginning of the 21 centuries was emphasized. The article proves many similar features between the Ukrainian and Belarussian national literature revival.

Key words: poetry, translation, Belorussian studies, neoclassicism, Parnassianism, archetype, mythology, comparative analysis, symbol, way.

УДК: 821.161.2-1

Ірина Тригуб

ОСОБЛИВОСТІ КОНТЕКСТНОГО ВИВЧЕННЯ ТВОРЧОСТІ ПОЕТИВ-НЕОКЛАСИКІВ В УМОВАХ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ

Актуалізовано проблему контекстного вивчення літератури в школі. Розкрито специфіку контекстного вивчення творчості українських поетів-неокласиків на заняттях літературних курсів за вибором. Аргументовано, що такий підхід до організації навчальної діяльності сприятиме розвитку літературознавчої, загальнокультурної, компаративної компетенцій старшокласників та формуванню компетентного учня-читача.

Ключові слова: шкільна літературна освіта, профільне навчання, українська література, методика навчання, контекстне вивчення, творчість поетів-неокласиків.

В умовах профільного навчання одним із результативних шляхів підвищення якості сучасної шкільної літературної освіти є контекстне вивчення художнього твору. Контекст як система внутрішніх і зовнішніх умов життєдіяльності особистості, має значний вплив як на процес, так і на результати сприйняття, розуміння і осмислення різної інформації, зокрема й навчальної, оскільки обумовлює сенс і значення конкретної ситуації та її компонентів. Загалом контекстне вивчення художнього твору пояснюється необхідністю дотримання принципу науковості шкільного вивчення літератури. У процесі шкільного контекстного навчання відбувається трансформація навчальної діяльності учня з поступовою зміною пізнавальних потреб і мотивів, цілей, вчинків і дій, засобів і результатів.

Контекстне вивчення літератури є методично виправданим у старшій (профільній) школі, оскільки на цьому етапі навчання старшокласниками вивчений достатній об'єм текстів класичних художніх творів, накопичений значний літературний досвід, що вимагає системного осмислення, широких історико-літературних асоціацій. Вивчення літературного твору не лише як самостійного художнього явища, а в контексті світового історико-культурного процесу дозволяє осмислити національну літературу як невід'ємний складник світового мистецтва, досягнути літературний процес у єдності історико-літературних зв'язків, усвідомити динаміку його поступального руху, зумовлену попереднім творчим досвідом. Розгляд художніх творів на уроках української літератури та заняттях літературних курсів за вибором у контексті вітчизняної і зарубіжної літератури, історії мистецтва, філософської думки, у взаємозв'язках із іншими художніми текстами та творами інших видів мистецтва сприяє формуванню читацької компетентності та підвищенню рівня загальної культури старшокласників.

Широке використання можливостей контекстного вивчення художньої літератури є ефективним у процесі вивчення творчості українських поетів-неокласиків. Такий підхід дозволяє учням усвідомити вартісність надбань української літератури модернізму в контексті світової культурної спадщини, встановити зв'язки між творами мистецтва різних національних культур, забезпечує цілісність сприйняття навчального матеріалу та сприяє формуванню свідомої гармонійно розвиненої особистості випускника.

Проблему міжпредметних зв'язків розглядали учені-методисти XIX ст. Х. Алчевська, Б. Грінченко, С. Русова, Ю. Стоюнін та інших, на важливості взаємозв'язного вивчення української і світової літератури в школі наголошують сучасні науковці О. Бандура, А. Градовський, Л. Мірошніченко, Є. Пасічник, Ю. Султанов, О. Куцевол та інші. Окремі аспекти контекстного вивчення літератури розглянуто у дослідженнях Н. Білоус, В. Гладишева, Ю. Горідько, С. Жили, Ж. Клименко, Ю. Рибінської, С. Сафарян, Т. Яценко. Особливості рецепції античності в українській літературі вивчають вітчизняні науковці Н. Корж, Л. Ушкалов, Л. Скорина, М. Трофимук, М. Майстренко, Ю. Микитенко, О. Савчук, Б. Баглай-Соляник, О. Циганок, О. Турган, А. Демченко.

Мета статті – розкрити специфіку контекстного вивчення творчості українських поетів-неокласиків в умовах профільного навчання.

Творчість українських поетів-неокласиків – знакове художнє явище у розвитку національної модерної літератури. Осмислити еволюційний характер української поезії 20-30-х рр.. XX ст. та ознайомитися з вершинними поетичними творами неокласиків учні мають можливість в 11 класі. Чинна програма з української літератури для загальноосвітніх навчальних закладів (рівень стандарту, академічний рівень, профільний рівень) рекомендує тематичний блок «Київські «неокласики», в якому для оглядового ознайомлення з творами українських неокласиків і для текстуального розгляду представлено деякі зразки лірики Миколи Зерова і Максима Рильського [9]. Поглиблене, а саме контекстне вивчення творчості українських поетів-неокласиків, пропонують укладачі програми літературного спецкурсу «Художня література в контексті світової культури» [6, с. 3-44].

Розкриємо специфіку контекстного вивчення творчості українських поетів-неокласиків української літератури в умовах профільного навчання.

Залучення літературознавчого контексту під час вступного заняття літературного курсу за вибором дозволить учням усвідомити причини досить суперечливих трактувань явища неокласицизму в сучасній науці. За переконанням літературознавця М. Неврлого, «київська «неокласика» була органічним явищем і утворилася з власних, вітчизняних потреб – з намагання відкрити українській літературі шлях до світла, удосконалити й збагатити її» [8, с. 124]. Учні профільних класів потрібно розуміти, чому деякі науковці вважають, що неокласицизм як явище європейського мистецтва почав формуватися у другій половині XVIII ст., а інші стверджують, що це явище з'явилося на початку XIX ст. Саме європейський класицизм нового зразка певною мірою зумовлює появу в українській літературі групи неокласиків. Окрім того, український неокласицизм був виявом несприйняття поезії

футуристів. Неокласики відстоювали право на існування високого довершеного мистецтва на противагу сірості та утилітарним тенденціям, що пропагувалися представниками пролетарської культури.

Подальший розвиток української літератури неокласики вбачали у збереженні вітчизняних літературних традицій, високомистецьких художніх зразків, у творчому засвоєнні здобутків світової літератури та у підвищенні рівня поетичної техніки і літературної культури. «Українській літературі, якій загрожували вульгаризатори й деструктори, вони допомогли зберегти спадкоємність і неперервність дальшого розвитку... Здобутки світової класики, починаючи з антики й кінчаючи французькими парнасцями та німецькими експресіоністами, вони органічно поєднували з вітчизняною традицією. Своєю творчістю неокласики утворили самобутній і повнокровний поетичний стиль, пройнятий духом справжнього гуманізму» [8, с. 156].

Актуалізація опорних знань старшокласників передбачає експрес-перевірку (наприклад, у тестовій формі із застосуванням ІКТ) рівня розуміння старшокласниками специфіки стильових течій західноєвропейського та українського модернізму.

Методично виправданою є організація дослідницької роботи окремих творчих груп. Так, опрацювання теоретичного поняття «неокласицизм», варто провести у формі презентації мікрогрупи літературознавців. Старшокласники, опрацювавши вказані вчителем інформаційні джерела, розкриють походження терміну (від гр. *neos* – новий і класицизм) та акцентують на тому, що неокласицизм – це класицизм нового типу, який зародився у Франції у другій половині XVIII ст. Особливої уваги заслуговує творчість французького поета і публіциста Марі Шеньє (1762-1794), який вивів французьку лірику на новий рівень. Неокласиками були учасники мистецької групи «Парнас» – Т. Готьє, Ш. Леконт де Ліль, Ж.-Марія де Ередіа, які захоплювалися класикою, заперечували сучасні сюжети та вимагали досконалої форми художнього твору.

Зауважимо, що вчителю варто допомогти старшокласникам зорієнтуватися в пошуку необхідної інформації, оскільки в літературній критиці радянського періоду європейський та український неокласицизм нерідко характеризувався як низькохудожнє та реакційне явище.

Звернення до історико-культурного контексту, актуалізація предметних знань із курсу історії України, зокрема щодо суспільно-духовної атмосфери 20-х років XX ст., та з української літератури про стильові течії модернізму, сутність дискусії про шляхи розвитку української літератури, дозволить учням зрозуміти своєрідність української неокласики.

Учні повинні усвідомити, що 20-ті роки XX ст. називають «українським ренесансом», оскільки це період розквіту національного книгодрукування, преси, розвитку літератури, музики, живопису, становлення нового театру та кінематографу. Поява мистецьких організацій «Музагет», «Плуг», АСПИС тощо, які часом декларували протилежні погляди на мистецтво, засвідчувала активні творчі пошуки та виявлення естетичних можливостей національного письменства. Зауважимо, що лідер неокласиків М. Зеров, писав: «ми повинні протестувати проти гуртківства і гурткового патріотизму, гурткової виключності в наших літературних відносинах...» [1, с. 22].

Повідомлення про історію виникнення групи київських неокласиків доречно провести у формі віртуальної подорожі в часі. Використання фотографій із краєвидами Києва 20-х рр. XX ст., портретів поетів, музики означеного періоду тощо та, перш за все, декламація поетичних творів неокласиків допоможе учням уявно перенестися на сто років назад, створити відповідний емоційний настрій для сприйняття подальшої навчальної інформації. Старшокласникам буде цікаво довідатися, що термін «неокласики» було визначено випадково і дуже умовно на одній із літературних вечірок, де були присутні поети-літературознавці М. Зеров, М. Драй-Хмара, М. Рильський, П. Филипович, Юрій Клен, які захоплювалися класичною поезією і творами французьких поетів, які належали до групи «Парнас».

Коментуючи повідомлення учнів, учителю потрібно наголосити, що українські неокласики вирізнялися європейським світоглядом, орієнтацією на античне мистецтво,

високою вимогливістю до творчості, тяжінням до глобальних, вічних тем на противагу несуттєвому та швидкоплинному. Вони намагалися поєднати здобутки світової культури з національною традицією. Свої погляди неокласики задекларували у жартівливій формі у колективному «Неокласичному марші»:

*Ми – неокласики, завзято
Милуємось на древній світ
І все не хочемо вмирати:
Гомер, Горацій, Геракліт.
Ми – неокласики, потужна
Літературна течія.
Ступаєм дружньо, харалужно:
Леконт де Ліль, Вередія!*

У коментарі поетичних рядків варто передбачати пояснення щодо згаданих у вірші поетів, творчість яких вивчалася у 8 класі на уроках зарубіжної літератури. Під час бесіди необхідно пригадати видатних представників античної літератури, їхні твори, вказати основні особливості творчості та окреслити значущість поезії Гомера і Горація для розвитку світового літературного процесу.

Вивчення поезії неокласиків у контексті античного мистецтва є методично обґрунтованим підходом, оскільки українські митці своєю лірикою, художніми перекладами й літературознавчими працями проголошували наслідування класичного мистецтва, виступали проти графоманства, засмічення української літератури низькохудожніми творами. Так, М. Зеров писав, що «наші поети, за кількома нечисленними винятками, дуже мало вчать і дуже мало працюють над технікою слова. Накинувши на вільний вірш *verslibre*, дуже небезпечний для стилю, ще не викристалізованого, вони як дикуни накидаються нас скляне намисто, імпровізуючи свої поеми...» [1, с. 146]. Натомість неокласики намагалися формувати у молоді уявлення про справжнє мистецтво на зразках власних перекладів стародавніх латинських, французьких, польських поетичних творів та власної поезії. «То було неформальне товариство вільних митців, котрі шанували талант, поцінювали літературу за іманентними художніми критеріями, не визнавали поза мистецьких, власне, про більшовицьких структувань» [6, с. 502].

Підсумовуючи інформацію, отриману в різних навчальних ситуаціях та ознайомившись із окремими поетичними творами, на цьому етапі уроку учні мають дійти висновку, що неокласичний стиль – це віртуозне володіння різноманітними класичними формами, струнка композиція твору, прозорість образів і логічність розв'язок. Неокласики, на відміну від поетів-символістів, не ускладнювали поетичний твір зайвими, на їхню думку, образами і тропами, уникали сентименталізму, надмірної чуттєвості, пестливо-здрібнелих форм слів, фольклорної образності. Вони сповідували «абсолют правди». Для аргументації висновків та на етапі рефлексії учні можуть скористатися матеріалами підготовленого заздалегідь цитатного довідника «Зі скарбниці неокласиків», що може містити як поетичні твори, так і літературно-критичні матеріали митців. Так, доречним, на нашу думку, доступним для розуміння старшокласниками є цитування тлумачення М. Рильського: «Класики... це ті, що створили невмирущі твори. «Нео» – новий. Неокласики – нові класики. Але ця назва дана на глум, самі поети, що їх названо неокласиками, ніколи себе так не називали. Але вони вважають себе учнями, послідовниками тих, що становлять славу й гордість людства, – учнями класиків. Вони намагаються кращі надбання світової культури перенести на український ґрунт, прищепити їй пагони класичної спадщини» [3, с. 91-92]. Окрім того, опрацювання цитати поета на завершальному етапі уроку дозволяє здійснити логічний перехід до коментування домашнього завдання, безпосередньо пов'язаного з творчістю М. Рильського та дослідженням античних образів і мотивів його поезії.

Отже, наступне навчальне заняття передбачає вивчення ранньої лірики М. Рильського в аспекті естетики неокласицизму.

Потрібно наголосити, що М. Рильського визнавали найталановитішим з-поміж поетами-неокласиками. Він виявив себе як поет, учений, перекладач, літературознавець. Духовну основу творчості поета-неокласика становлять вічні теми правди, любові й краси. М. Рильський – майстер створення різних видів римування, канонічних форм сонету, терцини, катрену (відомі одинадцятикласникам із попередніх курсів зарубіжної та української літератури) та пластичної виразності мови.

Особливу увагу старшокласників потрібно зосередити на ліричній збірці «Під осінніми зорями», поезія якої вирізняється зв'язками з давньогрецькими міфами та античними літературними творами, мотивами і образами мистецтва доби Ренесансу. У центрі уроку повинні знаходитися поетичні твори, тому варто підготувати виразне читання (як варіант – мелодекламацію) лірики.

Організація роботи в групах може передбачати укладання певних «словників» – міфологічного, образів середньовіччя та героїв Ренесансу. Учні, зазвичай, без особливих проблем вказують образи Одиссея, Ікара, прекрасної Єлени, Трістана та Ізольди, Беатріче, Гамлета. Такий нескладний вид роботи не лише переконує школярів у широкому використанні М. Рильським образів світової літератури, а й доводить значущість мистецтва попередніх історико-культурних епох для розвитку художньої літератури ХХ ст., вказує на неперехідність естетичних і духовних цінностей людства, дозволяє сприймати українську літературу як невід'ємний органічний компонент цілісного світового літературного процесу.

Вибір виду аналізу ліричних творів збірки «Синя далечінь» також зумовлений естетичними переконаннями автора, тому потрібно відзначити логічність побудови віршів, чіткість і прозорість авторських висловлювань як стильові ознаки неокласицизму. Поет оспівав екзотику далеких країв, використовував образи із творів В. Шекспіра, Ж. Верна та інших європейських письменників. Зокрема у збірці виразно змальовано міфологічні образи Кіпріди, Діани, художні образи Трістана, Джоконди, геніального драматурга Шекспіра та філософа Ніцше, що становлять загальнолюдські культурні надбання. Автор дотримується критеріїв європейської класики. Так, в ідилії «На узліссі» ліричний герой, що значною мірою передає авторську позицію, відчуває себе щасливим у спілкуванні з природою, у мріях, породжених читанням творів європейської класики. О. Білецький вказував на гораціанські мотиви цієї поезії. Глибоке знання М. Рильським класичних творів західноєвропейської літератури дозволило сформулювати думку про те, що «усі земні поети» є близькими, бо всі вони «лиш відблиски одного сонця: Духа Світлого!».

Неокласичний період М. Рильського тривав до кінця 30-х років. М. Зеров писав, що поету вдалося створити «неокласичний стиль з його рівновагою, мальовничими епітетами, міцним логічним побудуванням і строгою течією мислі. Цей неокласицизм... є прагнення високого мистецтва...» [8, с. 141]. Таким чином, М. Рильський досягає найвищої поетичної майстерності у збірках «Крізь бурю й сніг» та «Тринадцята весна». Після прочитання поетичних творів учні повинні усвідомити, що пізнання сутності життя й мистецтва є основним мотивом цих збірок.

Заключний етап вивчення поезії М. Рильського-неокласика передбачає визначення учнями основних особливостей індивідуального стилю поета: філософічність, логічна довершеність, досконала поетична форма, класичні види римування, афористичність, тонкий естетизм, античні мотиви, пошуки душевної рівноваги, естетичного ідеалу, краса природи, краса людини, кохання, мудра простота життя, роль мистецтва в житті людини, конкретні, зримі образи, точність художніх засобів, лаконічність вислову.

Така методична організація навчальних занять дозволить старшокласникам глибоко осмислити творчість неокласиків у контексті світового мистецтва, усвідомити вартісність неперехідних духовних та естетичних цінностей, сприятиме формуванню компетентного учня-читача.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зеров М. Камена // Український засів. 1943. № 4. С. 146.

2. Сфремов С. Історія українського письменства. Київ: Феміна, 1995. С. 627.
3. Ільєнко І. Жага. Труді і дні Максима Рильського: документальний життєпис. Київ: Дніпро, 1995. С. 91-92.
4. Клен Юрій. Спогади про неокласиків. Мюнхен: Українська видавнича спілка, 1947. С. 22
5. Клен Юрій. Спогади про неокласиків // Україна. 1990. № 21. С. 62.
6. Літературні курси за вибором в умовах профільного навчання: 10 (11) класи: зб. програм; відпов. за випуск Т. О. Яценко. Київ: Пед. думка, 2011. 88 с.
7. Літературознавчий словник-довідник / Р. Гром'як, Ю. Ковалів та ін. Київ: Академія, 1997. С. 502.
8. Неврлий М. Українська радянська поезія 20-х років. Київ: Вища школа, 1991. С. 124.
9. Українська література. 10-11 класи: Програма для профільного навчання учнів загальноосвітніх навчальних закладів. Філологічний напрям (профіль української філології). Профільний рівень; за заг. ред. Р. В. Мовчан. Київ: Грамота, 2011.

Iryna Tryhub. Features of the Contextual study of neo classic Poets' works in Conditions of Professional Education.

The contextual study of Ukrainian literature in the context of profile education involves improving the students' philological abilities, contributing to the development of the abilities of in-depth analysis of works literature in a broad context that is comparison with the world literary process, in philosophical and philosophical contexts.

In the presented article the theoretical and methodological basis of the context study of works of Ukrainian literature is determined.

The article describes the technique of studying the works of Ukrainian poets-neo-classics, introduces senior pupils with the fundamental values of the artistic culture of the modern age, orientates on the organization of such educational activities, which involves pupils acquiring certain skills: to analyze modernistic artistic phenomena at a high intellectual level, to express their own thoughts, assess judgments from proper argument about read. Such a system of methodological work gives the teacher the opportunity to involve each student in discussing the problems posed, contributing to the development of critical thinking, dialogical speech of students, and the expansion of their general cultural erudition.

The methodical effectiveness of the context study of the works of the Ukrainian poets-neoclassicists is achieved by such optimally chosen methods and techniques as a heuristic conversation, express tests with the use of ICT for updating and expanding the basic knowledge of students about the styles of Ukrainian and world modernism, problem-solving questions and problem, discussion, virtual journey, various types of independent work of students (the presentation of the microgroup of «literary critics», creating dictionaries, etc.). The use of ICT in such classes complements the methodical arsenal of the philology teacher, makes the process of studying the works of the neoclassicist effective, appropriate to the interests of contemporary readers, their abilities to search and use information.

It is argued that the proposed traditional and innovative methods of studying the creativity of neoclassical poets in the context of the world literary process, in their interrelations with other works of literature, is one of the effective factors in the development of readers' competence of contemporary students.

Key words: school literary education, profile education, Ukrainian literature, context study, Literature lesson, elective course, method of study, creativity of poets-neoclassicists, competence, student-reader.

УДК 821.161.1.09 Львов

Елена Боровская

ДИАЛОГ С ВОЛЬТЕРОМ В ПОЭМЕ Н. А. ЛЬВОВА «РУССКИЙ 1791 ГОД»

У статті розглянуто образний ряд, композиційну логіку сюжету, суб'єктивний лад поеми М. О. Львова «Російський 1791 рік» у контексті імпліцитного діалогу з повістю Вольтера «Кандід». Зроблено висновки про своєрідність ідеологічної та етичної позиції Львова, які обумовлені як специфікою російської ментальності, відображеної в поемі, так і особливостями ідеології цього періоду в історії Росії.

Ключові слова: поема, діалог, контекст, колективний суб'єкт, алегорія, оптимізм.

Поэма Н. А. Львова «Русский 1791 год» справедливо причисляется к программным сочинениям Н. А. Львова (см.: [1], [3], [5]), в которых воплотились его представления о «духе времени» и «духе народа» [5].

«Дух народа» с энтузиазмом комментируется исследователями как воплощение в картинах зимних празднеств в поэме Львова русских национально-культурных особенностей. Действительно, лишь у некоторых поэтов XVIII в. можно найти тексты, где тема зимы вынесена в заглавие или где упоминаются зимние приметы (сочинения Н. Н. Поповского, А. А. Нартова, М. Н. Муравьева, Н. А. Львова, В. В. Капниста, Г. Р. Державина, Н. М. Карамзина, А. С. Жуковой). Больше всего стихотворений теме зимы посвятил именно Н. А. Львов. У него она поднимается в произведениях разных жанров – поэме, посвящении, элегии, юмористическом стихотворении, песенном дуэте («Стихи на розу», «Новый XIX век в России», «Зима» (из «Дуэтов на музыку Жирдины»), «Снегирь»,